

var hele Sagen vedtaget af den norske Folke-repræsentation. Jeg synes, at dette Bevillings fra en lille og ganske under samme Forhold som vi staaende Stat aldeles nedslaaer den Paastand, at det ikke skulde være muligt at forhandle med en lille Stats Repræsentation om saadanne Sager. Jeg viner virkelig ikke noget Forsvar for det astraadte Ministeriums Fremgangsmaade, jeg viner kun et saadant i den Tanke, som jeg altid maa forudsætte, det havde; nemlig: at det aldrig vilde komme til at staae til Ansvar for denne Rigsdag, idet det haabede, at den skulde være død og borte, inden der var Tale om Ansvar; men det forregnede sig, Rigsdagen har overlevet det (Hør! Hør!). Dette var nu Sagens constitutionelle Side.

Man kunde maaskee sige: ja constitutionelt har det astraadte Ministerium handlet usvarligt; men det har dog gjort Ret; man har for seet, at en lykkelig Uret har frelst et Land. Lad os da betragte Sagen fra den politisk-finantsielle Side; vare Udgifterne til Rustningen i og for sig en Nødvendighed? Det astraadte Ministerium har i den Retning talt til sit Forsvar, og talt smukt, hvilket vi ere vant til; kun Skade, at vi maae høre saa megen „Sandhed med Modification“. Af Alt, hvad der er frembragt af Ministeriet om Udgifternes Nødvendighed, har imidlertid jeg idetmindste paa et Par Ubetydeligheder nær ikke erfaret Andet, end hvad jeg hjemme i min Stue kunde sige mig selv, at det rimeligviis vilde komme med. Der er rustet baade til Søes og til Lands. Der er rustet

til Søes for at holde Politie, men tillige, som det forekommer mig og mange Andre, for at gjøre nogen Parade, og maaskee ogsaa af andre Hensyn; dog Rustningerne paa Søen skal jeg ikke videre indlade mig paa, jeg vil væsentlig dvæle ved Landrustningerne. At der under de overordentlige Forhold, hvorunder Europa befandt sig, maatte rustes Noget, derom vare baade Ministeriet og Rigsdagen enige, og Rigsdagen bevilgede ikke saalidt, uagtet den ikke særlig var opfordret dertil. Ministeriet havde til sin Tjeneste, for det Første den sædvanlige Fredsstyrke for hele Aaret, der, naar vi regne Officerer, Underofficerer, Mandskab og Trainkudste tilsammen, beløb sig til over 13,000 Mand. Hertil kunde det, som Betænkningen over Finantslovsforslaget for 1854—55, Spalte 125—26 oplyser, gjøre Regning paa Indkaldelsen af henimod en halv Snees Tusinde Recrutter; i de 3 Ugers Exerciseertid kunde det desuden have henimod 1500 Mand indkaldte, saaledes at det, idetmindste til en vis Tid, kunde raade over en Styrke af omtrent 24,000 Mand, og det skulde man dog synes var en ret anseelig Styrke. Jeg veed ikke, hvorvidt de astraadte Ministre have indkaldt Recrutter og Folk under Exerciseertiden, men de have uden Bevilling, ja til Trods for Bevillingsmyndigheden indkaldt en 4000 Mand, og dette er skeet paa en baade kostbar og i høi Grad opsigtvækkende Maade. (Hør!) De have rustet Landet saaledes, at det paa den ene Side synes at være formeget og paa den anden Side at være for lidt.